

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 288/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s. r. o., Kováčska 28, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice č. k. K2-37C/79/2020-129 zo 14. októbra 2024 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia označení v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. decembra 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením mestského súdu namietaným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú zrušiť napadnuté rozhodnutie a priznať im náhradu trov konania vo výške 612,58 eur. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 288/2025-11 zo 7. mája 2025 bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Sťažovatelia sa ako žalobcovia (spolu s ďalšími ôsmimi žalobcami) proti mestu Košice ako žalovanému domáhali žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu) z 12. augusta 2020

vydania bezdôvodného obohatenia spolu vo výške 4 528,3 eur. Žalobu odôvodnili tým, že mesto Košice užíva pozemky žalobcov zapísané na [REDAKOVANÉ] v k. ú. [REDAKOVANÉ], keďže má na týchto pozemkoch zriadenú verejnú zeleň – verejné priestranstvo [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka v 1. rade je žalobkyňou v 1. rade a sťažovateľ v 2. rade je žalobcom v 7. rade.

3. Po podaní návrhu vydal Okresný súd Banská Bystrica platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor. Následne bola vec postúpená Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) a konanie bolo vedené pod sp. zn. 37C/79/2020. Po postúpení veci bola zo strany žalovaného zaplatená celá žalovaná suma 4 528,30 eur. Z tohto dôvodu zobrali sťažovatelia žalobu späť.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 37C/79/2020 z 8. decembra 2020 zastavil konanie a priznal žalobcom proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Uznesením sp. zn. 37C/79/2020 z 12. februára 2021, ktoré vydal vyšší súdny úradník, okresný súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania vo výške 5 029,52 eur, a to 135,50 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a 4 894,02 eur z titulu trov právneho zastúpenia. Vyšší súdny úradník pritom vychádzal z tarifnej hodnoty veci 4 528,30 eur, ktorá bola predmetom súdneho konania.

6. Proti tomuto uzneseniu žalovaný podal sťažnosť.

7. Mestský súd (príslušný na konanie od 1. júna 2023 v dôsledku tzv. súdnej mapy) napadnutým uznesením zmenil uznesenie, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom trovy konania vo výške 135,50 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a 792 eur z titulu trov právneho zastúpenia.

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Podstatou argumentácie sťažovateľov je skutočnosť, že podľa ich názoru je napadnuté rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné.

9. Sťažovatelia namietajú, že im mestský súd nepriznal náhradu trov konania za úkon – predžalobná výzva a pri určení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny nevychádzal z tarifnej hodnoty veci, teda zo sumy 4 528,30 eur. Mestský súd rozdelil hodnotu sporu na 10 samostatných súm pre každého žalobcu zvlášť a pre každého zo žalobcov vypočítal zvlášť hodnotu odmeny. Sumy odmeny pre každého žalobcu zvlášť potom ešte znížil na polovicu, pričom toto zníženie uskutočnil v rozpore s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

10. Skutočnosť, že v tomto konaní išlo o desiatich žalobcov zastúpených tým istým advokátom, ktorý za žalobcov uskutočňoval spoločné úkony, sa podľa sťažovateľov má prejavovať v znížení základnej sadzby tarifnej odmeny, ktoré sa však má uplatniť až pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby. Teda základná sadzba tarifnej odmeny u prvej spoločne zastupovanej osoby sa neznižuje.

11. Ak by sa mal pripustiť výklad, ktorý použil mestský súd, nie je zřejmé, ktorá osoba je tou prvou zastupovanou osobou, u ktorej nedochádza k zníženiu základnej sadzby tarifnej odmeny. Osoba,

u ktorej nedochádza k zníženiu základnej sadzby tarifnej odmeny, môže mať neporovnateľne väčší podiel ako ostatné osoby, u ktorých k zníženiu dochádza, čo by spôsobovalo chaos a nerovnováhu.

12. Z § 13 ods. 2 vyhlášky je zrejmé, že všetkým spoločne zastupovaným osobám patrí rovnaká základná sadzba tarifnej odmeny. Inak by vyhláška bližšie špecifikovala, u ktorých osôb sa zníženie uplatní a u ktorej osoby zostane základná sadzba tarifnej odmeny nezmenená.

13. Mestský súd podľa sťažovateľov svojvoľne znížil odmenu za poskytnuté právne služby dvakrát. Prvýkrát, keď nevychádzal z tarifnej hodnoty veci, a druhýkrát, keď aplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky, pričom toto ustanovenie aplikoval na všetkých žalobcov.

14. Uznesením, ktoré vydal vyšší súdny úradník, okresný súd rozhodol podľa sťažovateľov správne a mestský súd nemal toto rozhodnutie meniť. Vyšší súdny úradník v tomto rozhodnutí vychádzal z tarifnej hodnoty veci 4 528,30 eur, keďže táto suma bola predmetom súdneho konania. Vyšší súdny úradník postupoval v súlade s právnymi predpismi aj rozhodovacou praxou. Teda tarifná hodnota veci je podľa sťažovateľov 4 528,30 eur. Odmena za jeden úkon právnej služby je preto 161,01 eur, pri zastupovaní 10 žalobcov je odmena 885,55 eur bez dane z pridanej hodnoty ($161,01/2 = 80,50 \times 9$ žalobcov = 724,54 eur + 161,01 za prvého žalobcu = 885,55 eur).

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

15. Na výzvu ústavného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti reagovala podpredsedníčka mestského súdu, ktorá v podaní sp. zn. 1SprV/470/2025 z 22. mája 2025 poukázala na vyjadrenie zákonného sudcu Mgr. Kamila Petroviča, v ktorom sa uvádza, že samotní sťažovatelia sa žalobou domáhali od žalovaného, aby každému zo žalobcov zaplatil sumu prislúchajúcu konkrétnemu žalobcovi podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu na predmetnej nehnuteľnosti z titulu bezdôvodného obohatenia. Pohľadávka každého zo sťažovateľov predstavovala ku dňu prevzatia právneho zastúpenia inú sumu (prislúchajúcu veľkosti spoluvlastníckeho podielu), preto pri určení tarifnej odmeny musel súd vychádzať z inej sumy požadovanej u každého žalobcu.

16. Samotný právny zástupca sťažovateľov už vo svojom predložennom vyúčtovaní trov právneho zastúpenia žiadal o zníženie základnej sadzby u prvého žalobcu. Rovnakú argumentáciu použil právny zástupca sťažovateľov vo svojom vyjadrení k podanej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Naproti tomu už právny zástupca v podanej ústavnej sťažnosti zastáva iný právny názor a tvrdí, že zníženie základnej sadzby tarifnej odmeny sa má uplatniť až pri druhej a ďalšej zastupovanej osobe, teda základná sadzba tarifnej odmeny sa u prvého žalobcu neznižuje. Mestský súd v tejto súvislosti poukázal na znenie § 13 ods. 2 vyhlášky, ktoré je účinné od 1. januára 2024, a uviedol, že dôvetok „zníženie sa uplatní u druhej a ďalšej osoby“ v danom prípade nebolo možné aplikovať, pretože všetky úkony právnej služby v predmetnom konaní boli vykonané ešte v roku 2020.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

17. Zúčastnená osoba na výzvu ústavného súdu z 13. mája 2025 na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti nereagovala.

III.3. Replika sťažovateľov:

18. Sťažovatelia sa na výzvu ústavného súdu vyjadrili podaním z 20. júna 2025 k stanovisku podpredsedníčky mestského súdu tak, že s predmetným vyjadrením mestského súdu nesúhlasia.

19. Mestský súd podľa sťažovateľov iba znížil odmenu u každého zo žalobcov o 50 %, no túto už nevynásobil počtom zastúpených osôb, a preto je výsledná suma napadnutého uznesenia (792 eur) tak diametrálne odlišná od sumy priznanej vyšším súdnym úradníkom v skoršom uznesení (4 894,02 eur). Mestský súd postupoval tak, že vychádzal z tarifnej hodnoty pri každom žalobcovi zvlášť. Keď už mestský súd zvolil takýto postup, mal potom tarifnú odmenu pri každom žalobcovi (zníženú o 50 %) vynásobiť počtom žalobcov.

20. Podľa sťažovateľov mal mestský súd vychádzať z tarifnej hodnoty veci 4 528,30 eur, ktorá je predmetom súdneho konania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

21. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podania mestského súdu, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo súdneho spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

22. Podstatou argumentácie sťažovateľov je námietka porušenia označených základných práv napadnutým uznesením mestského súdu tým, že pri určovaní výšky trov právneho zastúpenia vychádzal z nesprávnej tarifnej hodnoty veci, nepriznal sťažovateľom náhradu trov za predžalobnú výzvu a základná sadzba tarifnej odmeny u prvej spoločne zastupovanej osoby nemala byť znížená o 50 %.

23. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

24. Ústavný súd sa oboznámil s vyžiadaným spisom mestského súdu a s napadnutým uznesením mestského súdu, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľmi v ústavnej sťažnosti. Zároveň posúdil zlučiteľnosť obsahu napadnutého uznesenia s limitmi vyjadrenými v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Inými slovami, posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

25. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa k nepriznaniu náhrady trov konania za predžalobnú výzvu uvádza, že nejde o trovy konania, keďže procesným okamihom,

od ktorého možno hovoriť o trovách konania, je začatie sporu na súde. Dovtedy nejde o trovy konania, aj keď sú tieto trovy navonok úzko spojené so súdnym konaním, a preto výdavky, ktoré vzniknú pred týmto okamihom (kam patria i výdavky na predžalobnú výzvu), nemožno považovať za trovy konania. Pokiaľ advokát predžalobnú výzvu v mene klienta vyhotoví a zašle, má právo od klienta uvedený úkon právnej služby požadovať. To neznamená, že je za tento úkon právnej služby možné priznať náhradu od protistrany v rámci náhrady trov konania (bod 24 odôvodnenia).

26. K tomu ústavný súd dodáva, že prezentovaný právny názor mestského súdu nemožno z hľadiska zmyslu a účelu právnej úpravy zakotvujúcej legálnu definíciu trov konania vyhodnotiť ako ústavne neudržateľný. Právna úprava Civilného sporového poriadku podmieňuje priznanie náhrady za vzniknuté trovy kumulatívnym splnením viacerých definíčných znakov vymedzených v § 251 Civilného sporového poriadku, ktorými sú ich preukaznosť, odôvodnenosť, účelnosť a priama väzba na konanie, pričom každú z týchto kategórií posudzuje konajúci súd osobitne. V prípade nesplnenia čo i len jednej z nich môže rozhodnúť o nepriznaní odmeny a náhrady za ten-ktorý úkon právnej služby.

27. Záver o tom, že predžalobná výzva nebola vykonaná počas konania, preto nemožno považovať za extrémne nelogický, keďže je výsledkom gramatického a teologického výkladu jasne vyjadrenej zákonnej kategórie. Úvaha mestského súdu sa vysporiadala s tým, že sťažovateľmi žiadaný úkon právnej služby nie je úkonom, ktorý by vznikol počas konania, čo osobitne platí s ohľadom na to, že šlo o úkon smerujúci nie k súdnemu, ale k mimosúdnemu vyriešeniu sporu. Rešpektovaním kogentnej právnej normy sa všeobecný súd nemohol dopustiť ústavou zakázanej svojvôle, a tým ani porušenia práv sťažovateľov. Aj v tomto prípade sú právne závery prijaté mestským súdom vedúce k nepriznaniu náhrady za predžalobnú výzvu ústavne akceptovateľné a nezasahujúce do ústavne zaručených práv sťažovateľov.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa porušenia práv strany sporu rozhodnutím všeobecného súdu o nepriznaní náhrady trov za predžalobnú výzvu (II. ÚS 567/2021, I. ÚS 35/2022, III. ÚS 65/2022, III. ÚS 60/2022). V zmienených rozhodnutiach v konečnom dôsledku konštatoval ústavnú akceptovateľnosť záveru všeobecného súdu o nepriznaní náhrady za predmetný úkon a ani v tomto prejednávanom prípade nemá dôvod zaujať iný postoj. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína tiež svoj názor, že zaradenie predžalobnej výzvy vo vyhláske medzi úkony právnej služby má význam jedine z toho pohľadu, že advokátovi patrí za tento úkon odmena od jeho klienta (IV. ÚS 324/2022).

29. Mestský súd v napadnutom rozhodnutí k námietke výšky tarifnej hodnoty veci uviedol, že predmetom súdneho konania bola žaloba žalobcov o zaplatenie sumy 4 528,30 eur z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcov s tým, že každý žalobca v žalobe požadoval od žalovaného zaplatenie sumy prislúchajúcej tomu-ktorému žalobcovi podľa spoluvlastníckeho podielu na danej nehnuteľnosti. Pohľadávka každého zo žalobcov predstavovala ku dňu prevzatia právneho zastúpenia právnym zástupcom inú sumu, a preto pri určení tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnej služby musel súd vychádzať práve z tejto sumy (body 25 a 27 odôvodnenia).

30. Ďalej mestský súd v napadnutom rozhodnutí k námietke zníženia základnej sadzby tarifnej odmeny o 50 % uviedol, že právny zástupca zastupoval v konaní desiatich žalobcov,

preto sa v zmysle § 13 ods. 2 citovanej vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, keďže ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb (bod 27 odôvodnenia).

31. S ohľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že mestský súd posúdil otázku priznania trov právneho zastúpenia za predžalobnú výzvu, otázku inej tarifnej hodnoty veci u každého zo sťažovateľov a otázku zníženia základnej sadzby tarifnej hodnoty veci z dôvodu spoločných úkonov pri zastupovaní viacerých žalobcov ústavne udržateľným spôsobom, čím neporušil označené práva sťažovateľov.

32. Na záver ústavný súd podotýka, že sťažovatelia si sami určili predmet konania v petite žaloby. Právny zástupca sťažovateľov žalobou žiadal u každého zo sťažovateľov inú sumu, a to sumu pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel toho-ktorého žalobcu, a preto ak mestský súd vychádzal pri určení tarifnej hodnoty veci z inej sumy u každého zo sťažovateľov (zodpovedajúcej výške spoluvlastníckeho podielu) a následne tieto sumy znížil o 50 %, keďže ide o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých žalobcov, a tieto sumy u všetkých žalobcov spočítal (teda už nebolo potrebné násobiť počtom žalobcov), napadnuté rozhodnutie mestského súdu preto teba považovať za ústavne udržateľné.

33. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovatelia namietajú ich porušenie v spojení s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces alebo v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľmi označených práv hmotného charakteru.

34. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľov uplatnil inú argumentáciu v konaní pred všeobecným súdom (pri vyčíslívaní výšky trov právneho zastúpenia a vo svojom vyjadrení k podanej sťažnosti proti uzneseniu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom) a pred ústavným súdom. Právny zástupca v podanej ústavnej sťažnosti argumentoval odlišným právnym názorom a tvrdil, že zníženie sadzby tarifnej odmeny sa má uplatniť až pri druhej a ďalšej zastupovanej osobe (nie pri prvej zastupovanej osobe). Ústavný súd konštatuje, že v čase prijatia ústavnej sťažnosti nemal k dispozícii vyčíslenie trov právneho zastúpenia a vyjadrenie k sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, keďže spis mestského súdu bol vyžiadany až po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

35. Ďalej ústavný súd konštatuje, že právny zástupca sťažovateľov vo vyčíslení trov právneho zastúpenia uplatňoval nároky podľa § 13 ods. 2 vyhlášky účinnej ku dňu vykonania úkonov právnej služby, avšak v ústavnej sťažnosti už argumentoval inak, a to právnou úpravou účinnou od 1. januára 2024, podľa ktorej sa zníženie uplatní u druhej a ďalšej osoby aj napriek tomu, že išlo o úkony právnej služby, ktoré boli vykonané pred 31. decembrom 2023. Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. I. ÚS 417/2010, I. ÚS 64/2011, II. ÚS 25/2011, II. ÚS 453/2010, II. ÚS 520/2010, III. ÚS 354/2010, III. ÚS 356/2010, III. ÚS 452/2010, IV. ÚS 62/2011, IV. ÚS 475/2010, IV. ÚS 277/2012), ktorá by právnenému zástupcovi sťažovateľov mala byť známa, konštatoval, že „hoci znenie § 13 ods. 2 citovanej vyhlášky (účinné do 31. 12. 2023, pozn.) môže v sebe niesť istú výkladovú pochybnosť, rozhodnutie, že v prípade zastupovania viacerých osôb (účastníkov) advokátom patrí advokátovi tarifná odmena za zastupovanie všetkých zastúpených po jej znížení

o 50 % a takto znížená odmena sa násobí počtom zastúpených osôb v konaní, zodpovedá jednak zneniu citovaného ustanovenia a jednak zaužívanej súdnej praxi (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. februára 2008, sp. zn. 3 Cdo 401/2014 z 28. júna 2016) a takáto interpretácia nie je ani arbitrárna. Naopak, zo žiadneho z ustanovení vyhlášky nemožno bez akýchkoľvek pochybností vyvodit' oprávnenosť súdu na taký postup, aby sa pri vyčíslení odmeny advokáta za zastupovanie viacerých osôb sčasti aplikoval § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky (pri prvom zastúpenom) a až následne pri ostatných zastúpených už postupovať podľa § 13 ods. 2 vyhlášky. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej pri výpočte náhrady trov konania, ktoré vznikli v konaní pred ústavným súdom z titulu právneho zastupovania viacerých osôb advokátom, sa výška základnej sadzby tarifnej odmeny v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky zníži u všetkých spoločne zastupovaných osôb o 50 %.“ (m. m. II. ÚS 137/2018). Pôvodný text ustanovenia v znení do 31. decembra 2023 „základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb...“ bol doplnený novelou vykonanou vyhláškou č. 391/2023 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2024, z ktorej vyplýva, že „... zníženie sa uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby“. Takto formulovaná hypotéza je spresňujúca do tej miery, že je interpretačne nepochybná (k tomu pozri aj FIAČAN, I., KEREČMAN, P., BARICOVÁ, J., HELLENBART, V., SEDLAČKO, F. a kol. *Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátska tarifa)*. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2024. s. 132 – 135.).

36. Vychádzajúc z už uvedených záverov prezentovaných v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto nálezu, ústavný súd dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti sťažovateľov, v ktorej namietali porušenie svojich základných práv napadnutým rozhodnutím mestského súdu, nie je možné vyhovieť.

37. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v ústavnej sťažnosti už nezaoberal.

38. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu